

Sygn. akt III C 308/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2021 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kamykowska

Protokolant: sekretarz sądowy Martyna Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2021 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku z siedzibą w W.

przeciwko Ł. Ł.

o zapłatę

I. zasądza od Ł. Ł. na rzecz (...) Banku z siedzibą w W. kwotę 107.071,60 (sto siedem tysięcy siedemdziesiąt jeden 60/00) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 stycznia 2019 r. roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Ł. Ł. na rzecz (...) Banku z siedzibą w W. kwotę 5.356,00 (pięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu opłaty od pozwu oraz kwotę 5.417,00 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

III. przyznać ze Skarbu Państwa kasa Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie Radcy Prawnemu J. C. 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększone o stawkę VAT tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sygn. akt III C 308/19

UZASADNIENIE

W dniu 28 stycznia 2019 r. powódka (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. wniosła przeciwko Ł. Ł. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę na jej rzecz łącznej kwoty 107.071,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponad powyższe powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 1.339,00 zł oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowa spółka wskazała, że przedmiotowe roszczenie wynika z zawartej pomiędzy stronami w dniu 26 sierpnia 2016 r. umowy pożyczki nr (...). Pozwany nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania umownego poprzez brak terminowego regulowania wpłat.

(pozew k. 3 i nast.).

Wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego Sądu na mocy art. 505³³ § 1 k.p.c.

(postanowienie k. 5v).

Stanowisko procesowe strony powodowej wyrażone w pozwie w zakresie roszczenia głównego nie uległo zmianie w toku postępowania prowadzonego w trybie zwykłym przed tutejszym Sądem. W zakresie kosztów procesu powodowa spółka wniosła o ich zasądzenie według norm przepisanych.

(pismo k. 18, 44 i nast., 88 i nast., 128).

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych powiększonych o podatek VAT.

Zarzuty podniesione przez stronę pozwaną zostały szczegółowo przedstawione w piśmie z dnia 16 czerwca 2020 r. – vide k. 85 i nast.

(pismo k. 85 i nast., protokół k. 139).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 26 sierpnia 2016 r. pozwany Ł. Ł. (dalej również: „Pożyczkobiorca”) zawarł z (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą w W. (dalej również: „Bank”) umowę pożyczki gotówkowej nr (...) (dalej: „Umowa”).

Na mocy postanowień Umowy Bank udzielił Pożyczkobiorcy pożyczki w wysokości 89.000,00 zł, którą Pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 144 równych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych nie później niż do 23 dnia każdego miesiąca - § 1 ust. 1 Umowy.

Zgodnie z § 1 ust. 1 Umowy kwota 60.000,00 zł została przeznaczona na dowolny cel konsumpcyjny. Wskazana powyżej kwota została uruchomiona przez Bank zgodnie ze złożoną przez pozwanego dyspozycją.

Pożyczka była oprocentowana według stopy zmiennej. Oprocentowanie w całym okresie kredytowania stanowiło sumę stawki WIBOR 3M i marży w wysokości 8,28 punktów procentowych, stałej w trakcie trwania Umowy. oprocentowanie pożyczki na dzień zawarcia Umowy wynosiło 9,99 % w stosunku rocznym - § 2 ust. 1-3 Umowy.

W Umowie ustalono, iż wszelkie należności wynikające z zaciągniętej pożyczki niespłacone w terminie lub wysokości określonej w Umowie stanowią zadłużenie przeterminowane. Bank miał prawo do obciążenia Pożyczkobiorcy odsetkami od zadłużenia przeterminowanego - § 2 ust. 2 Umowy.

Odsetki od zadłużenia przeterminowanego miały być naliczane od dnia, w którym spłata należności miała nastąpić do dnia poprzedzającego jego spłatę.

Oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego ustalono jako zmienne, równe wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ k.p.c.

Bank miał prawo wypowiedzieć Umowę m.in. w przypadku rażącego naruszenia postanowień Umowy, czy stwierdzenia przez Bank zagrożenia w spłacie pożyczki – szczegółowo § 9 Umowy.

W przypadku jeżeli Pożyczkobiorca opóźniał się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki, Bank był zobowiązany do wezwania Pożyczkobiorcy do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli należności nie zostałyby uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez Pożyczkobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostałby odrzucony, Bank miał prawo wypowiedzieć Umowę.

Termin wypowiedzenia Umowy wynosił 30 dni. Od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonej pożyczki stawało się wymagalne i traktowane jako zadłużenie przeterminowane.

Integralną część Umowy na mocy § 14 ust. 1 pkt 4 stanowił regulamin udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych.

(dowód: Umowa k. 22 i nast., wniosek o pożyczkę k. 51-52, formularz informacyjny k. 53 i nas., regulamin udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych k. 67 i nast., dyspozycja uruchomienia pożyczki k. 71, historia operacji na rachunku kredytowym).

Pozwany został poinformowany o ryzyku dotyczącym zmiennej stopy procentowej.

(dowód: oświadczenie k. 49).

Wraz z Umową pozwany otrzymał prognozowany harmonogram spłat pożyczki, tj. wykaz terminów do spłaty poszczególnych rat wraz z wyszczególnieniem wysokości kwot kapitału i odsetek.

(dowód: prognozowany harmonogram spłat k. 63 i nast.).

Pozwany dokonał jednej wpłaty na poczet spłaty przedmiotowej pożyczki.

(dowód: harmonogram spłat pożyczki k. 72 i nast., historia rachunku kredytowego k. 76-77).

W związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu, powodowa spółka w dniu 1 października 2016 r. oraz 28 października 2016 r. wystosowała do pozwanego pisma, w których poinformowała go o istniejących zaległościach powiększanych o odsetki wynoszące 14,00 % oraz prosząc o ich niezwłoczne uregulowanie.

(dowód: pismo k. 78, 79).

W dniu 9 stycznia 2017 r. powodowa spółka wystosowała do pozwanego pismo, w którym wezwała go do uregulowania wymagalnego zadłużenia w terminie 7 dni. Kwota zadłużenia na dzień wygenerowania pisma wynosiła 4.283,55 zł.

Przedmiotowe pismo zostało odebrane przez pozwanego w dniu 13 sierpnia 2019 r.

(dowód: pismo k. 80, informacja o statusie przesyłki k. 94).

W związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu, powodowa spółka w dniu 26 października 2018 r. wystosowała do pozwanego pismo, w którym wezwała go do dokonania w terminie 14 dni roboczych spłaty zaległości, które na dzień wygenerowania pisma wynosiły 24.862,26 zł. Pozwany został poinformowany o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Równocześnie w przedmiotowym piśmie powodowa spółka oświadczyła, iż w przypadku nieskorzystania z przysługujących pozwanemu uprawnień wskazanych w art. 75c ustawy Prawo bankowe, niniejszym wypowiada Umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia przedmiotowego pisma.

Powyższe pismo nie zostało odebrane przez pozwanego i w dniu 20 listopada 2018 r. zostało zwrócone nadawcy.

(dowód: pismo k. 81, koperta k. 82-82v).

W dniu 28 stycznia 2019 r. powodowa spółka wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym stwierdziła, że Ł. Ł., z tytułu przedmiotowej Umowy, posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 107.071,60 zł, na którą składają się:

1. niespłacony kapitał w kwocie 87.966,16 zł,
2. odsetki umowne w kwocie 17.081,07 zł,

3. odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 2.024,37 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 19).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów.

Sąd dał wiarę dokumentom prywatnym na okoliczności określone dyspozycjami art. 245 k.p.c. Przy analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie nie dostrzeżono okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości, co do prawdziwości ww. dokumentów. Należało uznać, że dokumenty złożone przez stronę powodową mogą stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych. Sąd uznał przedmiotowe dokumenty za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zasadność powództwa znajduje oparcie w treści zawartej przez strony umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Do essentialia negotii umowy pożyczki należy oznaczenie stron, określenie ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku oraz zobowiązanie się do ich przeniesienia, a nadto obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki.

Strony w sposób szczegółowy unormowały swoje prawa i obowiązki w zawartej umowie pożyczki. W przedmiotowej Umowie została sprecyzowana wysokość pożyczki i sposób spłaty, a także konsekwencje wynikające dla pozwanego z braku spłaty rat pożyczki. Postanowienia dotyczące wysokości rat oraz konsekwencje braku spłaty pożyczki zostały uregulowane w sposób jawny i przejrzysty dla Pożyczkobiorcy.

Okoliczności zawarcia umowy pożyczki zostały w sposób dostateczny wykazane w sprawie poprzez przedłożenie dowodów w postaci: umowy pożyczki, dyspozycji uruchomienia pożyczki, historii operacji na rachunku kredytowym oraz dokumentów przekazanych pozwanemu przed zawarciem Umowy.

Za udowodnioną przez stronę powodową należało uznać również wysokość roszczenia dochodzonego w niniejszym procesie, zarówno w zakresie wysokości kapitału kredytu, a także wysokości odsetek. Powyższe znajduje swój wyraz w dowodach z harmonogramu spłat pożyczki, historii uznań na rachunku kredytowym, wyciągu z ksiąg bankowych.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z treści zobowiązania umownego (art. 353 § 1 k.c.). Powódka jako dający pożyczkę, wypełniła wynikający z umowy pożyczki obowiązek przekazania środków pieniężnych Pożyczkobiorcy. Natomiast podstawowym obowiązkiem biorącego pożyczkę jest jej zwrot.

Postanowienia zawarte w § 9 Umowy upoważniały powodową spółkę do wypowiedzenia umowy pożyczki w przypadku niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w Umowie.

Dowody znajdujące się w aktach sprawy wskazują, że powódka skutecznie wypowiedziała pozwanemu umowę kredytu. Powódka pismem z dnia 26 października 2018 r. wypowiedziała przedmiotową umowę – zgodnie z jej zapisami – z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, liczonego od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych wynikających

z przysługującego pozwanemu uprawnienia wynikającego z art. 75c Pr. bank. Przedmiotowe pismo pod dwukrotnej awizacji zostało zwrócone nadawcy w dniu 20 listopada 2018 r. Powyższa okoliczność wskazuje na skuteczne wypowiedzenie umowy pożyczki i dowodzi bezspornie o wymagalności dochodzonego roszczenia, co wynika z § 9

Regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych, który stanowił integralną część Umowy na mocy § 14 ust. 1 pkt 4 Umowy.

Zarzuty strony pozwanej nie zyskały uznania Sądu. Powodowa spółka w sposób szczegółowy przedstawiła wysokość zobowiązania pozwanego wynikającego z tytułu zawartej między stronami umowy – co wynika jednoznacznie z dokumentacji wykazanej powyżej. Z kolei strona pozwana nie przedłożyła żadnych dowodów potwierdzających podnoszone przez siebie zarzuty, nie czyniąc zadość przepisom uregulowanym w art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Brak wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy skutkuje tym, iż nie mogą one leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do zarzutu nie udowodnienia przez stronę powodową umocowania osób do zawarcia przedmiotowej Umowy, wskazać należy, że zgodnie z art. 97 k.c., osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Przedmiotowy przepis stosuje się adekwatnie do osób podpisujących w imieniu banku umowę kredytową, co podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 maja 2002r., sygn. akt V CKN 1031/00, OSNC 2003/66.

Równocześnie czynności podejmowane przez Bank po zawarciu Umowy takie jak: przelanie przez Bank środków pieniężnych wskazanych w Umowie, kierowanie do pozwanego pism wzywających do zapłaty, czy wypowiedzenie Umowy, świadczą jednoznacznie o fakcie potwierdzenia czynności zawarcia umowy przez mocodawcę zgodnie z art. 103 § 1 i 2 k.c.

Tym samym powyższe twierdzenia strony pozwanej były bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że roszczenie o zapłatę kwoty 107.071,60 zł zasługiwało na uwzględnienie.

Uwzględnieniu na podstawie art. 481 § 1 k.c. podlegał również wniosek powódki o zasądzenie odsetek za opóźnienie w spłacie kredytu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w trybie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu wynika z zasady odpowiedzialności za wynik sprawy.

Koszty procesu poniesione przez stronę powodową obejmowały koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.417,00 zł, na które składało się wynagrodzenie pełnomocnika którego wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz opłata od pozwu w wysokości 5.356,00 zł.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił wniosek pełnomocnika pozwanego, przyznając mu zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,00 zł na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.